

Arrest

nr. 317 299 van 26 november 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BOAMAH
Brouwershoek 28/H1
2150 BORSBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 december 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juni 2019 legde verzoeker samen met P.E.I.B., een vrouw met de Nederlandse nationaliteit, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, district Wilrijk, een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Verzoeker diende op 12 november 2019, in functie van P.E.I.B., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 3 juni 2020 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. De wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn partner werd op 10 september 2020 stopgezet.

1.5. Verzoeker werd op 26 maart 2021 ambtelijk geschrapt uit het vreemdelingenregister.

1.6. Op 8 november 2021 meldde verzoeker zich aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen met de vraag tot herinschrijving in het vreemdelingenregister. Dit verzoek werd ingewilligd.

1.7. Verzoeker werd er, via een op 5 september 2023 gedateerd schrijven, van in kennis gesteld dat werd overwogen om, met toepassing van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een einde te stellen aan zijn verblijf. Hij werd tevens uitgenodigd om bewijzen voor te leggen aangaande zijn activiteiten of bestaansmiddelen, om een recent OCMW-attest voor te leggen en om desgevallend stukken mee te delen waaruit zou blijken dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt of dat er humanitaire elementen zijn waarmee rekening moet worden gehouden. Dit schrijven werd verzoeker op 4 oktober 2023 ter kennis gebracht.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 20 december 2023 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [E.]

Voorna(a)m(en): [E.S.]

Nationaliteit: Suriname

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 12.11.2019, ingediend in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 03.06.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als geregistreerde partner van de Nederlandse [B.P.E.I.] [...] met wie hij zich vestigde.

Op 10.09.2020 werd het geregistreerd partnerschap op eenzijdige verklaring stopgezet.

Overeenkomstig art. 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 05.09.2023 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 04.10.2023. Betrokkene heeft daarop de volgende stukken overgemaakt:

- Aanvraag tot identificatie voor BTW-doeleinden dd. 23.02.2022*
- Afrekening sociale bijdragen dd. 28.04.2022*
- Loopbaanattest Xerius dd. 14.07.2022 (vermeldt een adres in Paramaribo)*
- Overzicht KBO (vermelding stopzetting activiteit)*
- Attest geen steun 17.10.2023*
- Brief betrokkene*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van zijn/haar situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart. " Er werden na 30.10.2023 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De verklaring van wettelijke samenwoning werd geregistreerd op 22.07.2019. Betrokkene diende op basis van dit geregistreerd partnerschap een verblijfsaanvraag in. De verklaring werd op 10.09.2020 eenzijdig stopgezet. Betrokkene en de Nederlandse referentiepersoon zijn dus geenszins drie jaar verbonden geweest door een geregistreerd partnerschap.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet bijgevolg aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene verblijft sedert 26.03.2019 in Europa. Hij meldde zich op 07.06.2019 een eerste maal te Antwerpen, nu dus ongeveer vierenhalf jaar geleden, wat, zeker gezien betrokkene leeftijd (33 jaar), nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft en hij het merendeel van zijn leven in Suriname heeft verbleven, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog enige mate van voeling moet hebben met de Surinaamse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Bovendien blijkt uit het loopbaanattest dd. 14.07.2022 dat door betrokkene werd overgemaakt, dat hij aan Xerius een adres in Paramaribo als woonplaats opgaf, waardoor het niet uitgesloten is dat betrokkene tussen 26.03.2019 en 14.07.2022 minstens tijdelijk naar Suriname terugkeerde. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Suriname dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene stelt zelf niet economisch actief te zijn. Hij had in het verleden een kapperszaak, maar deze activiteit werd stopgezet. Betrokkene zou die activiteit hervatten eens hij terug zijn verblijfstitel heeft bekomen. Thans moet echter vastgesteld worden dat hij sedert 16.11.2023 terug in het bezit is van een F-kaart. Betrokkene heeft echter zijn dossier niet geactualiseerd met enig stuk waaruit moet blijken dat hij sedert dan minstens stappen heeft ondernomen om zijn economische activiteit weer op te pikken. Het is ons niet bekend hoe hij thans in zijn levensonderhoud voorziet en of hij over genoeg bestaansmiddelen beschikt teneinde niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Op basis van de huidige gegevens die betrokkene heeft aangeleverd is het dan ook niet onredelijk te stellen dat hij zich in een precaire economische situatie bevindt. Betrokkene heeft een inburgeringstraject afgelegd en is de Nederlandse taal machtig. Echter zijn het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Betrokkene toont bijgevolg hiermee niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

De verklaring van wettelijke samenwoning met de referentiepersoon werd beëindigd op 10.09.2020. Betrokkene maakt geen gewag van een nieuwe relatie of van familieleden waarmee hij een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben. Hij heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn/haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting in zijn syntheseseminarie:

"Er is niet met alle elementen rekening gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat "Bovendien blijkt uit het loopbaanattest dd. 14.07.2022 dat door betrokkene werd overgemaakt, dat hij aan Xerius een adres in Panamaribo als woonplaats opgaf, waardoor het niet uitgesloten is dat betrokkene tussen 26.03.2019 en 14.07.2022 minstens tijdelijk naar Suriname terugkeerde.

...

Thans moet echter vastgesteld worden dat hij sedert 16.11.2023 terug in het bezit is van een F-kaart. Betrokkene heeft echter zijn dossier niet geactualiseerd met enig stuk waaruit moet blijken dat hij sedert dan minstens stappen heeft ondernomen om zijn economische activiteit weer op te pikken. Het is ons niet bekend hoe hij thans in zijn levensonderhoud voorziet en of hij over genoeg bestaansmiddelen beschikt teneinde niet ten koste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

..."

Verwerende partij is, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p.53.)

Verzoeker heeft stukken voorgelegd van het OCMW dat hij geen steun geniet.

Sedert zijn verblijf in België is verzoeker nog niet teruggekeerd naar Suriname zoals verkeerdelijk wordt geïnsinueerd door verwerende partij. Verzoeker heeft zijn adres te Suriname gebruikt voor zijn zelfstandige activiteit, omdat hij geen verblijfplaats had op het moment van de start van zijn zelfstandige activiteit als kapper.

De verwerende partij moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen, wat in casu niet is gebeurd.

Verzoeker legt thans stukken voor waaruit blijkt dat hij zijn economische activiteit opnieuw wil aanvatten. (stuk 3-9)

Verzoeker is intensief op zoek naar een job om zijn economische activiteit aan te vatten.

Verzoeker heeft het VDAB gecontacteerd in zijn zoektocht naar een job (stuk 7) en heeft gesolliciteerd voor verschillende functies.

Verzoeker is op verschillende sollicitatiegesprekken geweest bij:

- Konvert interim (stuk 3, 6)
- Jobfixers (stuk 5)
- Manpower (stuk 7)

Verzoeker heeft tevens voor verschillende functies gesolliciteerd bij stad Antwerpen (stuk 4, 9)

Minstens schendt de verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel door geen afdoende rekening te houden met de feiten.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen. Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.

Een schending veronderstelt dat de overheid bij nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (Rvst., Verwimp, nr. 82.011,9 augustus 1999).

Het beginsel kan niet verantwoorden dat dwingende wettelijke of decretale bepalingen terzijde worden geschoven (Schaevebeke, nr. 204.496 28 mei 2010; Vanderauwera, nr. 193.926 van 8 juni 2009; nv Benoot Hedwig, nr. 130.722 van 27 april 2004).

Door het recht op verblijf van verzoeker te beëindigen, heeft verzoeker de mogelijkheid niet gekregen om zijn economische activiteit weer op te pikken.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aantoont dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Verwerende partij stelt dat verzoeker het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven niet aantoont.

Hieruit blijkt duidelijk dat verwerende partij de beslissing niet heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten. Verzoeker heeft een inburgeringstraject met succes gevolgd en had een eigen zelfstandige activiteit.

De bestreden beslissing schendt het proportionaliteitsbeginsel, aangezien de beslissing niet in verhouding staat tot de gevolgen die de bestreden beslissing met zich brengt.

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen stukken heeft voorgebracht met betrekking tot de mate waarin verzoeker banden heeft met Suriname dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Het is voor verzoeker niet duidelijk waarom verwerende partij dit heeft opgenomen in haar beslissing, aangezien verzoeker geen banden meer heeft in Suriname.

Gelet op het bovenstaande, meent verzoeker dat er een schending is van het zorgvuldigheids- redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel."

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers aangegeven dat toepassing wordt gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet om een einde te stellen aan het recht op verblijf van verzoeker op basis van de vaststelling dat het geregistreerd partnerschap met P.E.I.B. werd stopgezet. Verweerder heeft ook uitvoerig toegelicht waarom hij oordeelde dat verzoeker zich in casu niet bevindt in één van de situaties zoals voorzien in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarin is vastgelegd in welke gevallen de in artikel 42quater, § 1, eerste lid van deze wet bepaalde mogelijkheden om een recht op verblijf te beëindigen niet kunnen worden toegepast. Hij heeft tevens geduid op grond van welke feitelijke vaststellingen en op basis van welke redeneringen hij concludeerde dat verzoekers leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en zijn bindingen met zijn land van oorsprong geen belemmering vormen voor het nemen van een beslissing die een einde stelt aan zijn recht op verblijf. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. In deze wetsbepaling is voorzien dat verweerder binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij hebben begeleid of vervoegd, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet, wordt beëindigd, of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Verzoeker betwist niet dat hij slechts tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten om een gezin te kunnen vormen met P.E.I.B. en dat zijn wettelijke samenwoning met deze vrouw werd stopgezet. Hij toont ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat niet blijkt dat hij onder één van de in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalde categorieën valt, waardoor er geen einde zou kunnen worden gesteld aan zijn verblijf. Hij beperkt zich tot het meedelen dat hij stukken aanbracht die aantonen dat hij geen steun geniet en de verduidelijking dat hij niet naar Suriname terugkeerde. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder in aanmerking nam dat verzoeker een stuk aanbracht waaruit blijkt dat hij geen financiële

ondersteuning van het OCMW kreeg. Verweerder heeft dit stuk uitdrukkelijk vermeld in de bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoeker aantoonde geen steun te ontvangen van het OCMW houdt verder niet in dat verweerder niet kon besluiten dat hij niet langer een recht op verblijf kan laten gelden. Verzoekers toelichting dat hij niet naar Suriname terugkeerde laat de Raad ook niet toe te concluderen dat verweerder verkeerdelijk besloot dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Of verzoeker al dan niet naar Suriname terugkeerde, nadat de relatie met zijn vroegere partner werd verbroken, is in casu irrelevant en verzoekers kritiek is gericht tegen een overvloedige overweging in de bestreden beslissing. Verweerders vaststelling dat verzoeker *“nog niet zeer lang in België verblijft en hij het merendeel van zijn leven in Suriname heeft verbleven”* staat immers hoe dan ook niet ter discussie en het is, gelet op voorgaande vaststelling, inderdaad *“niet onredelijk te stellen dat hij nog enige mate van voeling moet hebben met de Surinaamse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar”*. Verzoekers mededeling dat hij – hoewel hij een stuk aanbracht waarin melding wordt gemaakt van *“zijn adres in Suriname”* – van oordeel is dat hij geen banden meer heeft met Suriname doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verweerder heeft duidelijk rekening gehouden met de, in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene, verplichting om de bindingen die de persoon wiens recht op verblijf hij wenst te beëindigen heeft met zijn land van herkomst in aanmerking te nemen.

In de mate dat verzoeker nog stelt dat hij zijn economische activiteit in België wenst te hervatten en allerhande documenten aanbrengt om aan te tonen dat hij werkwilgig is en reeds heeft gewerkt, moet erop worden gewezen dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Aangezien de documenten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt dateren van na de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen, staat het vast dat verweerder niet over deze stukken kon beschikken. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangewend om aan te tonen dat verweerder verzoekers economische situatie niet correct heeft beoordeeld. Verzoeker, die ook stelt dat hij niet de kans kreeg *“om zijn economische activiteit weer op te pikken”* lijkt er bovendien aan voorbij te gaan dat een eventuele tewerkstelling in het Rijk niet impliceert dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen. Een tewerkstelling doet immers geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker niet langer een gezin vormt met zijn vroegere partner en dat hij niet onder één van de in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalde categorieën valt.

Door nog te duiden dat hij met succes een inburgeringstraject heeft gevolgd en dat hij een eigen zelfstandige activiteit had, toont verzoeker ook niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat niet blijkt dat zijn integratie in België van die aard is dat zij een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan en dat hij naliel stukken over te maken waaruit zou kunnen blijken dat hij stappen ondernam om zijn economische activiteit weer op te starten.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.3. Verzoeker werd op de hoogte gebracht van het feit dat verweerder overwoog om een einde te stellen aan het verblijfsrecht dat hij verkreeg in functie van P.E.I.B. en werd in de mogelijkheid gesteld om de nodige stukken en argumenten aan te brengen om verweerder ertoe te bewegen hem tot een verder verblijf toe te laten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de door verzoeker aangebrachte stukken heeft onderzocht en bij het nemen van deze beslissing heeft betrokken. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. Het gegeven dat verzoeker onduidelijkheid heeft gecreëerd omtrent zijn werkelijke verblijfplaats en dat hij, nadat de bestreden beslissing was genomen, initiatieven ontwikkelde om aan het werk te gaan laat niet toe te oordelen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat enig nuttig stuk over het hoofd werd gezien.

3.2.4. Verzoeker laat voorts na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij meent dat artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet is geschonden. Zijn loutere verwijzing naar deze bepaling, zonder nadere toelichting, laat de Raad niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend
vieren-twintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK